

Arrest

nr. 203 261 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, X, X, X en X, op 10 maart 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 februari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 februari 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

"M(...), M(...) geboren te (...) op (...) + partner D(...) K(...) geboren te (...) op (...) + meerderjarige dochter M(...) Y(...) geboren te (...) op (...) + minderjarige kinderen M(...), A(...) geboren op (...) M(...), K(...) geboren op (...) en M(...), A(...) geboren op (...) nationaliteit: Russische Federatie adres: (...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Reden(en): Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, d.d. 30.09.2015 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag d.d. 09.07.2013 van betrokkenen op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980).

De elementen van integratie (inspanningen doen om de Franse taal te kunnen spreken en daarvoor lessen zouden volgen en de opgebouwde vrienden- en kennissenkring (zie getuigenverklaringen)) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen vroegen op 01.02.2012 voor de eerste keer asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing 'weigering van verblijf' op 04.05.2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken, gezien Polen verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van de asielaanvraag. Betrokkenen dienden het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen te verlaten en dienden zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten. Betrokkenen hebben dit echter niet opgevolgd en vroegen pas op 09.07.2013 opnieuw asiel aan. Van één langdurige asielprocedure is dan ook geen sprake. Betrokkenen hebben zelf gekozen om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De tweede asielaanvraag werd afgesloten op 22.12.2015 met een beslissing 'weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen betekenden een bevel om ten laatste op 22.01.2016 het grondgebied te verlaten. Sindsdien verblijven ze illegaal in België.

De duur van de asielprocedures – namelijk ongeveer 3 maanden voor de eerste en iets meer dan 2 jaar en 5 maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het argument dat betrokkenen niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omwille van de aldaar gekende problemen, dient te worden opgemerkt dat betrokkenen daarvan geen bewijzen voorleggen. Ze dienen hun beweringen te staven met een begin van bewijs. Dit kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien kunnen betrokkenen ook naar Polen gaan. In Polen beschikken ze immers nog steeds over een "tolerated stay" en deze verblijfsstatus is in principe onbeperkt in de tijd. Wat betreft het argument dat de gekende problemen in de Russische Federatie ook niet onderzocht werden tijdens hun asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat het CGVS en de RVV de situatie in Polen hebben onderzocht. Betrokkenen konden immers geen belang doen gelden om de redenen die hun ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken, tenzij zou blijken dat de bescherming verleend door Polen heeft opgehouden te bestaan, ontoereikend zou zijn of dat zij ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op het lijden van een ernstig schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

Wat betreft de argumenten en de toegevoegde rapporten waaruit blijkt dat de verblijfsstatus "tolerated stay" in geval van duurzaam vertrek uit Polen ontnomen en dat ze reeds drie jaar Polen hebben verlaten, en dat er niet kan uitgesloten worden dat de Poolse overheden hun verblijf van meer dan drie jaar in België en de door hen ingediende asielaanvragen beschouwen als een vaste wil om Polen te verlaten; dat personen met dit statuut geen financiële ondersteuning en beperkte financiële bijstand zouden verkrijgen, gediscrimineerd worden op de woningmarkt en een hoger risico lopen geen huisvesting te vinden, gediscrimineerd worden in het onderwijs en op de arbeidsmarkt; dat moslims – Tsjetsjenen in het bijzonder – gediscrimineerd zouden worden in Polen, omwille van hun geloof en dat de Poolse overheid geen daadwerkelijke bescherming zou kunnen bieden; betrokkenen hebben deze elementen en rapporten reeds naar voren gebracht tijdens hun asielprocedure, meer bepaald bij hun beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze elementen werden weerlegd en niet

weerhouden. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, dezelfde elementen en rapporten in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Hetzelfde geldt voor de vermeende schending van art. 3 EVRM; de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM zal slechts in buitengewone gevallen toepassing vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het feit dat hun dochter A(...) in België werd geboren, dient te worden opgemerkt dat uit het louter feit dat men in België wordt geboren, naar Belgische wetgeving, niet automatisch een recht op verblijf vloeit.

Tot slot, het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in Polen of in hun land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Polen of in hun land van herkomst te vinden is. Bovendien dient te worden opgemerkt dat hun oudste dochter Y(...) reeds 18 jaar is en aldus niet meer school-/leerplichtig.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen de verzoekende partijen de schending op van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek.

Het middel luidt als volgt:

“Overwegende dat verzoekers een eerste middel nemen van de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, evenals van de schending van het algemeen beginsel van de bewijskracht van geschriften dat neergelegd is in artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek. Dat de tegenpartij de aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend door verzoekers op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 onontvankelijk verklaarde om reden dat zij van mening is dat verzoekers in hun hoofde het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden niet aantonen die de inleiding van de aanvraag tot machtiging in BELGIE rechtvaardigen.

• Eerste lid : het onderzoek van de door verzoekers ingeroepen elementen. Overwegende dat verzoekers ter staving van hun machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 talrijke elementen ingeroepen hebben, die zoals gemeld in de dagvaarding, op cumulatieve wijze beschouwd moeten worden. Dat de tegenpartij elk element echter afzonderlijk onderzocht heeft, ondanks het feit dat verzoekers in hun verzoekschrift vroegen om deze elementen globaal te onderzoeken. Dat deze Rechtsmacht in een gelijkaardig dossier oordeelde dat « En effet, dans le deuxième moyen de sa requête, le requérant remet en cause, d'une manière générale, la motivation adoptée par la partie défenderesse dans la décision attaquée. Ainsi, outre le fait que le requérant reproche à cette dernière de ne pas avoir examiné qu'elle a entendu demeurer au stade de la recevabilité et que les requérants ne puissent se méprendre sur la portée de la décision ». (RvV nr. 95915) Dat deze uitstekende integratie bijgevolg een uitzonderlijke omstandigheid kan vormen die niet alleen de indiening van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in BELGIE rechtvaardigt, maar ook het toekennen van een verblijfstitel op deze grond. Dat bijgevolg blijkt dat de integratie van verzoekers in BELGIE sinds 2012 een uitzonderlijke omstandigheid vormt. Dat deze uitstekende integratie anderzijds aangetoond wordt door het blanco strafregister van verzoekers, waarmee eveneens rekening moet gehouden worden, met het integratiecriterium en niet als afzonderlijk element, om in hoofde van verzoekers het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden vast te stellen, die de terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst onmogelijk of minstens bijzonder moeilijk maakt. Dat dit eveneens het geval is wat betreft de geboorte van de dochter van verzoekers in BELGIE. Dat dit element ook samen met de andere elementen in aanmerking genomen moet worden om de integratie van verzoekers in BELGIE te beoordelen. Dat al deze elementen onbetwistbaar een uitzonderlijke

omstandigheid vormen. Dat de tegenpartij, zoals hierboven vermeld, de door verzoekers als uitzonderlijke omstandigheden ingeroepen elementen samen moet onderzoeken, quod non. Dat de tegenpartij die van mening is dat de integratie van verzoekers geen uitzonderlijke omstandigheid kan vormen die de indiening van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf in BELGIE rechtvaardigt, de in het middel beoogde beschikkingen schendt. • Derde lid : de schooltijd van de kinderen van verzoekers Overwegende dat verzoekers de schooltijd van hun minderjarige kinderen eveneens als uitzonderlijke omstandigheid ingeroepen hebben. Dat zij onmiddellijk na hun aankomst in BELGIE naar school gegaan zijn. Dat dit hen toeliet de Franse taal volkomen te beheersen, maar ook sterke banden van vriendschap tot stand te brengen. Dat hun leraren hun inspanningen en hun nauwgezetheid tijdens de les benadrukken. Dat A(...) M(...) verleden jaar ondanks een vakantiewerk in het Frans zijn getuigschrift van de eerste graad bekomen heeft. Dat deze bewering zich op een verslag van het CGVS grondde, die stelt dat er in POLEN talrijke discriminaties bestaan wat betreft de toegang tot het onderwijs, maar ook wat betreft de schooltijd van vluchtelingenkinderen maar ook en vooral wat de Tsjetsjenen betreft. Dat verzoekers dus aantoonen dat hun kinderen hun schooltijd in POLEN niet zouden kunnen vervolgen, in tegenstelling tot de verklaringen van de tegenpartij. Dat deze laatste bijgevolg duidelijk de bewijskracht van geschriften schendt. • Vierde lid : de lange duur van de asielprocedure van verzoekers Overwegende dat verzoekers eveneens een langdurige asielprocedure aangetoond hebben ter staving van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, namelijk om reden van de lange duur van de asielprocedure. Dat verzoekers hun asielaanvraag op 02 februari 2012 indienden. Dat de Belgische overheden echter geacht hebben dat de asielaanvraag van verzoekers door de Poolse overheden onderzocht moest worden. Dat een DUBLIN procédure dus gestart werd. Dat verzoekers echter niet naar POLEN verplaatst werden en dat zij dus, hoewel hun vizen niet onderzocht werden, overeenkomstig de destijds geldende praktijken een nieuwe asielaanvraag in BELGIE moesten indienen. Dat het echter een en dezelfde asielaanvraag betreft, wat de tegenpartij trouwens erkende. Dat dit door de Richtlijn procédure bevestigd wordt die preciseert dat een asielprocedure slechts een "later verzoek" betreft wanneer er aangaande de vorige asielaanvraag een definitieve beslissing genomen werd. Dat artikel 2q) van de Richtlijn 2013/12/EU van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procédures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming het volgend verzoek zoals volgt definieert: "een later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de gevallen waarin de verzoeker zijn verzoek expliciet heeft ingetrokken en de gevallen waarin de beslissingsautoriteit een verzoek heeft afgewezen na de impliciete intrekking ervan overeenkomstig artikel 28, lid 7". Dat vermelde Richtlijn in artikel 2 e) de definitieve beslissing zoals volgt definieert : "een beslissing of de onderdaan van een derde land of de staatloze de vluchtelingenstatus of de subsidiairebeschermingsstatus wordt verleend overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, waartegen geen rechtsmiddel meer openstaat in het kader van 9 • Zesde lid : de toestand in het land van verblijf van verzoekers Overwegende dat verzoekers talrijke elementen, verslagen en artikelen ingediend hebben, aantonend dat zij in geval van een zelfs tijdelijke terugkeer naar POLEN het slachtoffer van discriminaties en van onmenselijke en vernederende behandelingen zullen zijn. Dat zij bijgevolg het slachtoffer van duidelijke schendingen van artikel 3 EVRM zullen zijn. Dat de tegenpartij deze elementen niet in twijfel trekt. Dat zij zich ertoe beperkt te melden dat deze Rechtsmacht van deze verslagen kennis genomen heeft en de beslissing tot weigering van erkenning van het statuut van vluchteling of van subsidiaire bescherming van het CGVS bevestigd heeft. Dat in het kader van huidig beroep echter geen sprake is van het bestaan in hun hoofde van een risico van vervolging in POLEN te evalueren. Dat de tegenpartij duidelijk een interpretatiefout begaat. Dat verzoekers minsten moeten bewijzen dat het bijzonder moeilijk is naar hun land van herkomst terug te keren om er een machtiging tot verblijf in hun land van verblijf in het buitenland te vragen (R.S., 26 nov. 2002, arrest nr. 112.863). Dat de verslagen en andere artikelen ingediend door verzoekers, die de tegenpartij trouwens niet aan de orde stelt, in casu aantonen dat het voor hen minstens bijzonder moeilijk is naar hun land van herkomst terug te keren. Dat hen in deze omstandigheden ertoe dwingen naar POLEN terug te keren artikel 3 EVRM duidelijk zou schenden. Dat de tegenpartij die de aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend door verzoekers op grond van artikel 9bis onontvankelijk verklaart de in het middel beoogde beschikkingen duidelijk schendt. "

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing

te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

2.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In deze zaak is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekende partijen afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

2.4. In een eerste middelonderdeel stellen de verzoekende partijen dat de verwerende partij de door hun opgeroepen elementen afzonderlijk hebben onderzocht terwijl zij hadden gevraagd om een globaal onderzoek te voeren.

Met hun betoog tonen verzoekende partijen niet aan dat elementen die zij in hun aanvraag aanvoerden als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag. Immers wordt in de bestreden beslissing ingegaan op alle door de verzoekende partijen aangehaalde elementen en wordt gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkele methode of werkwijze voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)). In die zin kunnen verzoekende partijen niet gevolgd worden in hun stelling dat de elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen beoordeeld worden.

Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.5. In een tweede middelonderdeel stellen de verzoekende partijen in hoofdorde dat hun integratie wel een bijzondere omstandigheid kan uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarbij zij naar arresten van de Raad van de State verwijzen.

In eerste instantie stellen de arresten van de Raad van State enkel dat de gemachtigde inderdaad kan vaststellen dat integratie in specifieke gevallen een bijzondere omstandigheid kan uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hoewel niet wordt betwist dat integratie een bijzondere omstandigheid kan uitmaken, tonen de verzoekende partijen niet aan waarom dit in hun geval zo zou zijn. Door enkel te verwijzen naar de mogelijkheid dat integratie een bijzondere omstandigheid kan uitmaken tonen zij dit alvast niet aan.

De bestreden beslissing stelt hierover het volgende:

“De elementen van integratie (inspanningen doen om de Franse taal te kunnen spreken en daarvoor lessen zouden volgen en de opgebouwde vrienden- en kennissenkring (zie getuigenverklaringen)) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

De Raad benadrukt dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die worden aangehaald om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu tonen de verzoekende partijen met hun betoog echter geen omstandigheden aan die het hen bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit hun land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekers aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende

partijen tonen niet aan dat hun verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland.

Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.6. In een derde middelonderdeel wijzen de verzoekende partijen op de schooltijd van de kinderen. Zij stellen dat zij onmiddellijk na hun aankomst in België naar school zijn gegaan, dat zij hierdoor de Franse taal beheersen, dat zij sterke banden van vriendschap op school hebben opgebouwd, dat hun leraren hun inspanningen benadrukken, dat A. M. ondanks zijn vakantiewerk zijn getuigschrift van de eerste graad heeft behaald, dat zijn leraar hem hierover heeft geprezen, dat hun integratie op school ononderbroken is sinds hun aankomst, dat er geen rekening is gehouden met de bewijzen die de leraren van de kinderen hebben opgesteld en dat de bestreden beslissing enkel stelt dat de schooltijd van de kinderen met documenten ter controle van het schoolbezoek is bewezen.

Wat betreft de scholing van de kinderen heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd:

“Tot slot, het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in Polen of in hun land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Polen of in hun land van herkomst te vinden is. Bovendien dient te worden opgemerkt dat hun oudste dochter Y(...) reeds 18 jaar is en aldus niet meer school-/leerplichtig”

In zoverre verzoekende partijen aanvoeren dat het feit dat het schoollopen van hun kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Zij tonen met hun betoog niet aan waarom zij geen scholing in Polen of in hun land van herkomst kunnen verkrijgen noch dat er een nood is aan gespecialiseerd onderwijs of infrastructuur dat niet in Polen of hun land van herkomst kan worden verkregen. Met hun algemeen betoog tonen zij niet aan dat het oordeel van de verwerende partij kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partijen verwijzen verder nog naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de onderbreking van een schooljaar een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en dat de verwerende partij dit reeds zelf heeft gezegd in andere zaken.

In eerste instantie kunnen de verzoekende partijen worden gevolgd gezien het mogelijk is dat een onderbreking van een schooljaar een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Dit is echter een mogelijkheid, gelet op de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij beoordeelt zij elk geval apart volgens de concrete omstandigheden in dat geval. In dit geval kan de bovenstaande motivering van de verwerende partij worden gelezen betreffende de schoolgaande kinderen. Door louter te verwijzen naar de mogelijkheid van het erkennen als een buitengewone omstandigheid tonen zij niet aan dat de motivering in dit concrete geval kennelijk onredelijk is.

Ten slotte stellen de verzoekende partijen dat zij hebben aangetoond dat de kinderen hun schooltijd in Polen niet kunnen vervolgen in tegenstelling tot de verklaringen van de tegenpartij en dat die bewering steunt op een verslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Dienaangaande stelt de bestreden beslissing echter het volgende:

“Wat betreft de argumenten en de toegevoegde rapporten waaruit blijkt dat (...), gediscrimineerd worden in het onderwijs en op de arbeidsmarkt; dat moslims – Tsjetsjenen in het bijzonder – gediscrimineerd zouden worden in Polen, omwille van hun geloof en dat de Poolse overheid geen daadwerkelijke bescherming zou kunnen bieden; betrokkenen hebben deze elementen en rapporten reeds naar voren gebracht tijdens hun asielprocedure, meer bepaald bij hun beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze elementen werden weerlegd en niet weerhouden. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, dezelfde elementen en rapporten in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.”

De Raad stelt dienaangaande vast dat de verzoekende partijen geen andere elementen hebben aangebracht dan die reeds werden onderzocht tijdens hun asielprocedure. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat boven geciteerd motief kennelijk onredelijk is.

Het derde middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.7. In een vierde middelonderdeel bespreken de verzoekende partijen de duur van hun asielprocedures.

De bestreden beslissing stelt over de elementen van integratie in het algemeen het volgende:

“De elementen van integratie (inspanningen doen om de Franse taal te kunnen spreken en daarvoor lessen zouden volgen en de opgebouwde vrienden- en kennissenkring (zie getuigenverklaringen)) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Specifiek over de duur van de asielprocedures stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen vroegen op 01.02.2012 voor de eerste keer asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing ‘weigering van verblijf’ op 04.05.2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken, gezien Polen verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van de asielaanvraag. Betrokkenen dienden het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen te verlaten en dienden zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten. Betrokkenen hebben dit echter niet opgevolgd en vroegen pas op 09.07.2013 opnieuw asiel aan. Van één langdurige asielprocedure is dan ook geen sprake. Betrokkenen hebben zelf gekozen om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De tweede asielaanvraag werd afgesloten op 22.12.2015 met een beslissing ‘weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen betekenden een bevel om ten laatste op 22.01.2016 het grondgebied te verlaten. Sindsdien verblijven ze illegaal in België.

De duur van de asielprocedures – namelijk ongeveer 3 maanden voor de eerste en iets meer dan 2 jaar en 5 maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).”

De verzoekende partijen stellen dat er geen sprake is van twee verschillende aanvragen maar dat het gaat om één dezelfde asielaanvraag en dat het derhalve gaat om een procedure van 1 februari 2012 tot 22 december 2015. Zij betogen dat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) in de praktijk de families waarvan de procedure meer dan drie jaar duurt regulariseert, wat *in casu* het geval is.

In eerste instantie dient te worden gesteld dat de verzoekende partijen zich louter tot beweringen beperken waar zij stellen dat de DVZ families regulariseert waarvan de procedure meer dan drie jaar duurt. Zij toont alvast niet aan dat dit het geval zou zijn. De verzoekende partijen tonen op deze manier dan ook niet aan dat de duur van hun asielprocedure als onredelijk lang kan worden beschouwd, zelfs al worden beide periodes samen geteld.

Verzoekers halen opnieuw aan dat een terugkeer naar het herkomstland een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM, doch gaan voorbij aan de motivering die hieromtrent werd weergegeven in de bestreden beslissing. Verzoekers gaan er verkeerdelijk van uit dat er nog geen definitieve beslissing is genomen omtrent hun asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen op 7 juli 2015 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde met arrest nr. 159.201 van 22 december 2015 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In de bestreden beslissing werd ingegaan op de door verzoekers aangehaalde duur van de asielprocedure en op het feit dat zij sedert het bevel om het grondgebied te verlaten illegaal in België verblijven.

Het vierde middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.8. In een vijfde en een laatste zesde middelonderdeel stellen de verzoekende partijen dat zij werden gedwongen om Tsjetsjenië te ontvluchten en dat zij hierdoor in Polen een “tolerated stay” toegekend kregen. Zij betogen dat het onmogelijk is om naar hun land van herkomst terug te keren. Verder stellen zij ook dat zij zelfs in geval van een tijdelijke terugkeer naar Polen het slachtoffer zullen zijn van discriminaties en onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Dienaangaande moet erop worden gewezen dat de Raad met het arrest nr. 159.201 op 22 december 2015 uitspraak heeft gedaan over het beroep dat de verzoekende partijen hadden ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2015, daarbij oordelend dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat het asielrelaas elke geloofwaardigheid mist. In dit arrest wordt uitspraak gedaan over de asielaanvraag van 9 juli 2013, zodat de verzoekende partijen zich niet langer “*in de asielprocedure (bevinden)*”. Zij tonen, gelet op het voormelde arrest niet aan welk belang zij nog kunnen doen gelden bij deze grief.

Het onderzoek van de voormelde asielaanvraag hield ook een onderzoek in naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en dus ook naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met deze bepaling van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van de verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Het risico op een onmenselijk of vernederende behandeling ten aanzien van het land van herkomst werd dus onderzocht, en de verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij nog andere elementen hebben die, buiten deze die het asielrelaas constitueren en die reeds werden onderzocht in het arrest nr. 159.201, zouden kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het vijfde en het zesde middelonderdeel kunnen dan ook niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC